

děním onoho usnesení, pomine tím důvod bránící jednotlivým členům, by podle své vůle neurčili sami ceny, za které chtějí dodávat knihy žalující firmě. Postačí proto zákaz činů a projevů vytčených ve výroku tohoto usnesení, a není třeba užití výrazu bojkotu, jenž by mohl vésti k neurčitostem. Jde jen o to, by se nemohly opakovati určité činy a projevy, na něž bylo poukázáno v návrhu při vylíčení skutkového děje. Bude na žalující firmě, by sama zpravila o tomto prozatímním opatření členy svazu, od kterých chce odebrati knihy, k čemuž postačí, sdělí-li nebo dá-li jim k nahlédnutí usnesení soudu, aniž je třeba nutiti svaz, by odvolal svá usnesení a své projevy způsobem vytčeným v návrhu. Účele prozatímního opatření bude dosaženo tím, že toto usnesení bude dodáno příjím stranám. Hledíc k tomu, že návrhu bylo vyhověno jen částečně, i k povaze věci, neuznal dovolací soud za účelné uložit jistotu, neboť na straně Svazu mohlo by jíti jen o škodu imateriální, nelze však dosud souditi ani na tuto škodu. Dalším důsledkem změny napadeného usnesení jest, že žalovanému Svazu nemohou býti přiznány náklady rekursu přisouzené mu rekursním soudem. Navrhovatel sám nemá v tomto řízení nároku na náklady, neboť prozatímní opatření stalo se na jeho náklad (§ 393 ex. ř.).

II. O žalovaném W-ovi jako odpůrci navrhovatelově činí se v návrhu zmínky jen na třech místech; mluví se o dopise jím podepsaném, v dopise tom zjistil však Svaz, nikoli druhý žalovaný skutečnost tam vytčenou, praví se dále, že se proti W-ovi vede trestní řízení pro útisk a že byl předvolán k obchodní komoře. Jinak se návrh nezabývá tímto žalovaným, nýbrž mluví jen obecně o »odpůrcích«, čímž míní i tohoto žalovaného, aniž se jím blíže zabýval. Soud své stolice omezil se co do tohoto odpůrce na poslední odstavec důvodů svého usnesení, a dovodil z jeho výpovědi v trestním řízení zahájeném proti němu, že musí nésti i civilně právní zodpovědnost za celý postup. Z toho jest patrné, že se ani tento soud nezabýval jen návrhem na prozatímní opatření, v němž žalovaný W. jen mimochodem označen jest jako činitel svazu, nýbrž že se řídil více trestními spisy, jež mohly sloužiti jen k osvědčení skutečností tvrzených v návrhu, nebyly však údaji návrhu, dále že uvažoval o věci samé, vysloviv názor o právní zodpovědnosti druhého žalovaného za postup žalovaného Svazu. O tom může býti jednáno a rozhodnuto teprve rozsudkem, prozatím mohlo býti uváženo jen o tom, jak dalece jest návrh na prozatímní opatření oprávněn údaji návrhu. Tyto nestačí k povolení, a další úvahy jsou v tomto řízení vyloučeny.

### Čís. 9666.

**To, čeho se dostalo knihovním věřitelům z rozdělované podstaty, bylo zapláceno ze jmění dlužníka a jest dlužník oprávněn domáhati se poměrné náhrady na solidárních spoludlužnících.**

Třebas knihovní věřitel opomenul při rozvrhovém roku uplatniti náhradní nárok ve smyslu § 222, čtvrtý odstavec, ex. ř., nepozbyl práva, domáhati se pro pohledávku, pokud s ní vyšel na prázdno při rozvrhu

**nejvyššího podání, uspokojení exekucí na postižní pohledávku dlužníkovu proti jeho spoludlužníkům.**

(Rozh. ze dne 21. února 1930, Rv I 901/29).

Pohledávka spořitelny v L. vázla na celé nemovitosti, jež náležela jednou třetinou Gustavu D-ovi a po jedné třetině Emilii a Bedřichu D-ovým. Třetina, náležející Gustavu D-ovi, byla prodána v exekuční dražbě a spořitelně v L. byl přikázán z nejvyššího podání celý nedoplatek úroků z její pohledávky 2.460 Kč. Pohledávka Gustava D-a proti Emilii a Bedřichu D-ovým na zaplacení 1.640 Kč (dvou třetin úrokové pohledávky 2.460 Kč) byla přikázána firmě Sch. k vybrání. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se vymáhající věřitelka na Emilii a Bedřichu D-ových zaplacení 1.640 Kč rukou společnou a nerozdílnou. *P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* žalobu zamítl. *O d v o l a c í s o u d* uznal podle žaloby. *D ů v o d y* : Z toho, že žalobce zaplatil spořitelně v L. o 1.640 Kč více, než kdyby byla spořitelna úroky účtovala poměrně proti všem třem dlužníkům, jakož i z toho, že následující knihovní věřitelé nevznesli nárok na náhradu podle § 222, čtvrtý odstavec, ex. ř., plyne, že Gustav D. ze svého jmění zaplatil pro stranu žalovanou 1.640 Kč 14 h a že v důsledku toho žalovaná strana podle § 896 obč. zák. jest povinna, Gustavu D-ovi peněz ten nahraditi. Tomuto nároku Gustava D-a neodporuje předpis § 222, čtvrtý odstavec ex. ř., neboť ustanovení to vztahuje se jen na náhradní nároky následujících věřitelů hypotekárních a nikoliv na případné náhradní nároky povinného.

*N e j v y š š í s o u d* nevyhověl dovolání.

*D ů v o d y* :

Nelze souhlasiti s názorem dovolatelů, že Gustav D. nezaplatil úrokovou částku 2.460 Kč ze svého jmění, poněvadž byla knihovní věřitelce, spořitelně v L. zapravena z rozdělované podstaty, která se vyskytla z nucené dražby jeho třetiny domu. Nejvyšší podání nastupuje na místo prodané věci jako rozdělovaná podstata, z níž, pokud stačí, osoby, které jsou se svými nároky poukázány na nejvyšší podání, dojdou zaplacení, kdežto přebytek připadne dlužníkovi. Již z toho plyne, že to, čeho se tímto způsobem dostane knihovním věřitelům z rozdělované podstaty, jest zaplaceno ze jmění dlužníkovy. Byla-li tudíž z rozdělované podstaty v exekuci na třetinu domu Gustavu D-ovi právem vlastnickým náležející zapravena celá úroková pohledávka knihovní věřitelky, spořitelny v L. 2.460 Kč, byla zapravena ze jmění Gustava D-a. Jak zjištěno, dluhoval však Gustav D. tuto částku solidárně se žalovanými a byla celková pohledávka spořitelny v L., tedy i úroková, na celém domě č. p. 20 tedy i na obou třetinách, patřících žalovaným, zajištěna právem zástavním. Ana byla zaplacená řečená úroková pohledávka spořitelně v L., jak doličeno, zcela ze jmění Gustava D-a, přísluší mu, jak odvolací soud správně usoudil, podle § 896 obč. zák. právo, požadovati od žalovaných dvě třetiny zaplacené částky, t. j. 1.640 Kč, a to od každého

jednou polovicí. Tato po právu jsoucí pohledávka Gustava D-a proti oběma žalovaným byla, jak nesporno, usnesením okresního soudu ze dne 19. září 1928 žalobkyní k vydobytí její vykonatelné pohledávky 2.500 Kč 44 h proti Gustavu D-ovi zabavena, a jí k vybrání přikázána, a proto jest žalobkyně podle § 308 ex. ř. zmocněna, by jménem Gustava D-a žádala na žalovaných zaplacení 1.640 Kč 14 h. Jest lhostejno, že Gustav D. nemohl v dražebním řízení dosíci uspokojení svého postižného nároku, příslušejícího mu proti žalovaným, neboť tím nebylo dotčeno právo, vyhrazené mu v § 896 obč. zák. Rovněž jest bez významu, že žalobkyně opomenula při rozvrhovém roku uplatnit ve smyslu čtvrtého odstavce § 222 ex. ř. náhradu za to, že vyšla při rozvrhu naprázdno částkou o 1.640 Kč 14 h vyšší tím, že předcházející věřitelce spořitelně v L. byly z rozdělované podstaty přikázány celé úroky 2.450 Kč 40 h místo částky 820 Kč 26 h, která vypadala na prodanou třetinu nemovitosti Gustavu D-ovi patřící. Neboť, pozbyvši možnosti, dosíci náhrady touto cestou, nepozbyla žalobkyně práva, domáhati se pro celou svou pohledávku, pokud s ní při rozvrhu nejvyššího podání naprázdno vyšla, uspokojení exekucí na ostatní jmění Gustava D., tudíž i exekucí na jeho postižní pohledávku proti žalovaným.

#### Čís. 9667.

**Zákon ze dne 18. srpna 1918, čís. 317 ř. zák. o protiprávním poškození civilních osob ve světové válce.**

**Stát jest práv z náhrady škody, použila-li vojenská stráž neprávem zbraně proti tomu, kdo se dopustil pouhého přestupku krádeže. Lhostejno, že v té době bylo v místě činu vyhlášeno stanné právo. Spoluzavinění poškozeného nemůže se stát dovolávatí.**

(Rozh. ze dne 21. února 1930, Co I 4/29).

Žalobce, odnášeje si v létě 1918 kousky uhlí z nádraží, byl postřelen vojínem konajícím na nádraží službu. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na c. k. eráru bývalého mocnářství rakousko-uherského náhrady škody podle zákona ze dne 18. srpna 1918, čís. 317 ř. zák. Předchozí děj viz pod čís. 8730 sb. n. s. Procesní soud první stolice (vrchní soud v Praze) po té přisoudil žalobci bolestné 10.000 Kč, jinak žalobu zamítl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v důvodech: Aby bylo lze posouditi, zda žalobní nárok proti žalovanému eráru na náhradu škody, způsobené žalobci výstřelem vojína Oskara S-a ve smyslu zákona o protiprávním poškození civilních osob ve světové válce (zák. ze dne 18. srpna 1918, čís. 371 ř. zák.) jest důvodem po právu, jest především rozhodnouti, zda-li onen vojín byl podle služebního řádu oprávněn použití proti žalobci zbraně. V té příčině nalézací soud, přihlížeje k ustanovení § 577 v roce 1918 plativšího služebního řádu (»Dienstreglement